

گفت و گو با منیژه حکمت، کارگردان و تهیه کننده

«سینمای ایران

باید پوست بیندازد»

بهتر نیست که این موضوع با سختگیری بیشتر از جانب خانه سینما و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی پیاده کند؟

ما در دوره‌ای هستیم که هر کسی می‌تواند راحت فیلم بسازد، با یک دوربین تلفن همراه و حتی نمایش در اینستاگرام جوانان و افراد دوستدار سینما دارند فیلم می‌سازند حالا سختگیری چه شکلی صورت بگیرد؟ راه‌حلش چیست به نظر من که سالهاست دارم در این سینما کار می‌کنم باید آگاهی اتفاق بیفتد. کسانی که پول می‌آورند باید آگاه شوند که قرار است چطور و چقدر پولشان خرج شود که راه برای کاسبی و دلالتی کم شود و از طرفی هم این افرادی که پول وارد می‌کنند باید شناخته شوند و همان تبارشناسی پولی اتفاق بیفتد. پس اصل را بر طرح سؤال بگذاریم چرا که سؤال، موجب روشن تر شدن فضا می‌شود. سؤالات این است: چه کسانی پول می‌آورند؟ به چه منظور پول می‌آورند و چرا به سینما وارد شده‌اند؟ چه برداشتی می‌خواهند از این سرمایه‌گذاری داشته باشند؟ و چه تأثیری می‌خواهند بگذارند؟ این‌ها باید شناخته، آسیب‌شناسی و بررسی شوند. من فکر می‌کنم جامعه‌شناسان و روانشناسان حتماً باید بیایند و در این زمینه نظر بدهند. وقتی نقاط تاریک و کور تهیه‌کنندگی و سرمایه‌گذاری در سینما روشن شود آن زمان مشخص می‌شود که مادر کجا ایستاده‌ایم، چه جریانی حاکم است و سینما را دارد به کدام سمت می‌برد. نظر من را بپرسید می‌گویم که من

چه کسانی پول می‌آورند؟ به چه منظور پول می‌آورند و چرا به سینما وارد شده‌اند؟ چه برداشتی می‌خواهند از این سرمایه‌گذاری داشته باشند؟ و چه تأثیری می‌خواهند بگذارند؟ این‌ها باید شناخته، آسیب‌شناسی و بررسی شوند

گروه سینما: با توجه به اینکه تخصصی‌ترین بخش سینمای ایران تهیه‌کنندگی است و همچنین دغدغه و مسأله این روزهای برخی از سینماگران، تهیه‌کنندگی و شناسنامه‌دار بودن پولی است که به سینما وارد می‌شود، بر آن شدیم تا درباره اینکه سینما در چنین شرایطی چطور باید دوباره سر پا شود با منیژه حکمت عضو شورای صنفی تهیه‌کنندگان که این روزها فیلم «بندر بند» را هم روی پرده دارد به گفت و گو بنشینیم که در ادامه آن را می‌خوانید.

در حال حاضر مسأله تهیه در سینمای ایران چقدر جدی است و چقدر به شکل دلالتی و غیر تخصصی در سینما دنبال می‌شود؟

من فکر می‌کنم تخصصی‌ترین بخش سینمای ایران، تهیه‌کنندگی است که در حال حاضر دارند این ساختار را مخدوش می‌کنند و افرادی را باری به هر جهت به آن اضافه می‌کنند، نتیجه‌اش این می‌شود که ساختار زیر سؤال می‌رود. افرادی بدون تخصص و با نگاه کاسب کارانه پول‌های عجیب و غریبی وارد می‌کنند که به خاطر اینکه جهان بینی و نگاه درستی پشت آن نیست و شکستگی کامل در پی دارد. بخش تهیه‌کنندگی از نظر من با وجود پول‌های ناخلف در این عرصه - چه در حوزه بخش واکران و چه در تولید- تأثیر بسیار بدی روی سینما خواهد گذاشت؛ تأثیری که مردم را از سینما فراری می‌کند. قطعاً دلیل این فراری شدن هم این است که افراد بی‌تخصص به کیفیت فیلم توجه چندانی ندارند و خروجی آثارشان افتضاح است. در همین راستا به این هم توجه کنید که سرمایه‌گذارهایی که می‌خواهند به این کار وارد شوند وقتی عدم تخصص در تهیه را

می‌بینند منصرف می‌شوند. در کل ساختار آنقدر معیوب شده که دیگر نمی‌شود گفت تهیه‌کنندگی در سینمای ایران یک تخصص است. ما می‌بینیم که فیلم‌ها با بودجه‌های دوازده، سیزده میلیاردی ساخته می‌شود در حالی که پولشان بااکران پرنگشته و اصلاً فیلم اصطلاحاً زمین خورده اما باز تصمیم می‌گیرند تولید بعدی را آغاز کنند. باید نشست و این ساختار معیوب را کارشناسی کرد و به عنوان یک سینماگر اولین وظیفه همه ما این است که بتوانیم تبارشناسی پول در سینما را انجام دهیم و تا وقتی که این اتفاق نیفتد تهیه‌کنندگی هم معنی و مفهوم خودش را ندارد. مدیران اجرایی پروژه‌ها که بیشتر لوپراتور هستند مثلاً تهیه‌کننده نام می‌گیرند و همین سرراشییی را که می‌بینید کل سینمای ما طی می‌کند.

در خارج از کشور و نه فقط در هالیوود تهیه‌کنندگی بر عهده یک تیم است که هر کسی در آن وظیفه مشخصی دارد اما در ایران انگار هیچ تخصصی برای این موضوع در نظر گرفته نمی‌شود.